

1320

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 16 września 1952 r.

w sprawie utworzenia katedry na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej tworzy się katedrę fizyki wraz z połączonym z nią zakładem naukowym.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1952 r.

Minister Szkolnictwa Wyższego: w z. H. Golański

1321

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 16 września 1952 r.

w sprawie zmian organizacyjnych na Politechnice Gdańskiej.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na Wydziale Budowy Okrętów Politechniki Gdańskiej wprowadza się zmiany następujące:

- 1) tworzy się następujące katedry wraz z połączonymi z nimi zakładami naukowymi:
 - a) siłowni okrętowych,
 - b) maszyn i urządzeń okrętowych pomocniczych,

- c) chłodnictwa,
- d) technologii budownictwa okrętowego;

- 2) związa się katedrę zastosowania i użytkowania maszyn okrętowych wraz z połączonym z nią zakładem naukowym.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1952 r.

Minister Szkolnictwa Wyższego: w z. H. Golański

1322

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 10 września 1952 r.

o zaliczeniu Ośrodka Zdrowia w Nowogrodźcu do zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zalicza się do zakładów społecznych służby

zdrowia Ośrodek Zdrowia w Nowogrodźcu, pow. Bolesławiec, utrzymywany przez Kongregację ss. Elżbietanek.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

1323

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 2 sierpnia 1952 r.

w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Statki wpisane do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej będą dopuszczone do żeglugi na śródlądowych drogach wodnych po uzyskaniu świadectwa zdolności żeglugowej.

2. Świadectwo zdolności żeglugowej stwierdza, że statek odpowiada wymaganiom konstrukcyjnym, użytko-

wym i bezpieczeństwa oraz że został dopuszczony do żeglugi na wodach określonych w świadectwie.

§ 2. Świadectwa zdolności żeglugowej wydaje i przedłuża ich ważność władza żeglugowa II instancji, w której okręgu statek został wpisany do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej, a unieważnia je władza żeglugowa II instancji, w okręgu której znalazł się statek kwalifikujący się do pozbawienia go świadectwa zdolności żeglugowej.

§ 3. 1. Świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się na wniosek armatora.

2. Wniosek o wydanie świadectwa zdolności żeglugowej powinien zawierać:

- 1) nazwę i siedzibę armatora,
- 2) nazwę lub numer statku,
- 3) rodzaj i przeznaczenie statku,
- 4) dokładne określenie, na jakich wodach statek ma być dopuszczony do żeglugi.

3. Do wniosku należy załączyć:

- 1) odpis karty rejestracyjnej statku,
- 2) orzeczenie określające stan statku, w szczególności stan:
 - a) kadłuba i stałych urządzeń statku, wyposażenia kotwicznego, wolnej burty i stateczności,
 - b) maszyn napędowych, urządzeń mechanicznych i elektrycznych, kotłów parowych oraz innych zbiorników pod ciśnieniem,
 - c) wyposażenia nawigacyjnego, ratunkowego i przeciwpożarowego,
 - d) pomieszczeń mieszkalnych i warunków sanitarnych.

4. Dla statków z własnym napędem mechanicznym o mocy powyżej 25 KM oraz dla statków bez własnego napędu mechanicznego o wyporności powyżej 20 m³ orzeczeniami są:

- 1) co do stanu części i urządzeń statku określonych w ust. 3 pkt 2 lit. a, b — świadectwo klasyfikacyjne lub zaświadczenie zdolności żeglugowej wydane przez Polski Rejestr Statków,
- 2) co do stanu części i urządzeń statku określonych w ust. 3 pkt 2 lit. c — protokół oględzin dokonanych przez władzę żeglugową II instancji,
- 3) co do stanu pomieszczeń i warunków określonych w ust. 3 pkt 2 lit. d — protokół oględzin dokonanych przez komisję powołaną przez władzę żeglugową II instancji w składzie:
 - przedstawiciel władzy żeglugowej II instancji jako przewodniczący oraz
 - przedstawiciel prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział zdrowia) właściwej dla władzy żeglugowej II instancji i
 - przedstawiciel zarządu okręgu Związku Zawodowego Pracowników Żeglugi jako członkowie.

5. Dla określenia mocy i wyporności statków wymienionych w ust. 4 miarodajne są dane zawarte w karcie rejestracyjnej statku. W braku danych wyporność obliczeniową ustala się jako iloczyn długości, szerokości, wysokości burty i współczynnika 0,5.

6. Dla statków nie wymienionych w ust. 4 orzeczeniem jest protokół oględzin dokonanych przez władzę żeglugową I instancji.

§ 4. 1. Orzeczenia wymienione w § 3 ust. 3 pkt 2 lit. a, b wydaje się na podstawie przepisów i wymagań technicznych wydanych przez Polski Rejestr Statków.

2. Orzeczenia wymienione w § 3 ust. 3 pkt 2 lit. c oraz d wydaje się na podstawie przepisów przewidzianych w art. 12 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182).

§ 5. 1. Orzeczenia wymienione w § 3 ust. 4 pkt 2 i 3 oraz w § 3 ust. 6 wydaje się na pisemny wniosek armatora.

2. Przed wydaniem orzeczenia właściwa władza żeglugowa ustala w porozumieniu z armatorem czas i miejsce oględzin.

3. Przy oględzinach powinien być obecny przedstawiciel armatora, zaopatrzonego w kartę rejestracyjną statku.

§ 6. Opłaty związane z wydaniem orzeczeń przewidzianych w § 3 ust. 4 i 6:

- 1) na rzecz Polskiego Rejestru Statków w wysokości opłat stosowanych przez Polski Rejestr Statków za wydanie świadectwa klasyfikacyjnego lub zaświadczenia zdolności żeglugowej,
- 2) na rzecz władzy żeglugowej — w wysokości ustalonej dla członków komisji za udział w posiedzeniach oraz kosztów podróży służbowych i diet według stawek ustalonych dla pracowników państwowych ponosi armator.

§ 7. Po stwierdzeniu, że wniosek armatora zawiera potrzebne dane oraz że załączone orzeczenia kwalifikują statek do żeglugi, władza żeglugowa wydaje armatorowi świadectwo zdolności żeglugowej według wzoru ustalonego w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 8. 1. Okres ważności świadectwa zdolności żeglugowej ustala się w zasadzie na 3 lata.

2. Władza żeglugowa ustali termin krótszy aniżeli przewidziany w ust. 1, jeżeli konieczność taka wynika z terminu ważności orzeczenia wydanego przez Polski Rejestr Statków lub z treści pozostałych orzeczeń.

§ 9. Na wniosek armatora właściwa władza żeglugowa przedłuża ważność świadectwa zdolności żeglugowej na podstawie nowych orzeczeń, dostarczonych w zamian tych, które utraciły ważność.

§ 10. Władza żeglugowa powinna wydać bądź przedłużyć ważność świadectwa zdolności żeglugowej w przeciągu 7 dni od daty złożenia przez armatora kompletnego wniosku lub kompletnych orzeczeń. W przypadku gdy właściwa do przedłużenia świadectwa zdolności żeglugowej jest inna władza niż ta, która świadectwo wydała, termin powyższy wynosi 14 dni.

§ 11. W celu dokonania w świadectwie odpowiednich zmian armator obowiązany jest zgłosić władzy żeglugowej, która wydała świadectwo zdolności żeglugowej lub przedłużyła jego ważność, następujące dane:

- 1) zmianę armatora,
- 2) zmianę nazwy lub numeru statku,
- 3) odpis nowej karty rejestracyjnej w razie jej zmiany.

§ 12. Szczegółowy tryb wydawania świadectw zdolności żeglugowej, wzory protokołów oględzin oraz sposób ich wypełniania określi instrukcja Ministerstwa Żeglugi.

§ 13. 1. Statki, będące w eksploatacji w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia, powinny być zaopatrzone w świadectwa zdolności żeglugowej w następujących terminach:

- 1) statki pozostające w użytkowaniu przedsiębiorstw żeglugowych — do dnia 1 marca 1954 r.,
- 2) statki nie wymienione w pkt 1 — do dnia 1 marca 1955 r. z wyjątkiem:
 - a) statków z własnym napędem o mocy powyżej 75 KM,
 - b) dźwigów pływających z napędem mechanicznym,
 - c) pogłębiarek o wydajności powyżej 50 m³ na godzinę,

które powinny być zaopatrzone w świadectwa zdolności żeglugowej w terminie określonym w pkt 1.

2. Harmonogramy oględzin poszczególnych jednostek w celu uzyskania orzeczeń wymienionych w § 3 ust. 4 oraz 6, opracuje armator w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia i uzgodni z właściwymi władzami żeglugowymi i Polskim Rejestrem Statków.

3. Do czasu otrzymania świadectwa zdolności żeglugowej statki mogą uprawiać żeglugę na podstawie dowodów złożenia zgłoszenia o wydanie orzeczeń przewidzianych w § 3 ust. 4 i 5.

§ 14. Przepisom niniejszego zarządzenia nie podlegają statki bez własnego napędu mechanicznego lub poruszające się za pomocą silnika nie wbudowanego na

stałe, jeżeli ich powierzchnia wynikająca z pomnożenia największej długości przez największą szerokość nie przekracza 20 m².

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: M. Popiel

Załącznik do zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. (poz. 1323).

(okładka)

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA

MINISTERSTWO ŻEGLUGI

ŚWIADECTWO ZDOLNOŚCI ŻEGLUGOWEJ
dla STATKÓW ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ

Nr

(str. 1)

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA

MINISTERSTWO ŻEGLUGI

(nazwa władzy żeglugowej)

ŚWIADECTWO ZDOLNOŚCI ŻEGLUGOWEJ Nr

Niżej opisany statek żeglugi śródlądowej:

rodzaj i przeznaczenie
nazwa lub numer
wpisany do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej przez

(nazwa i siedziba władzy żeglugowej)

pod Nr
pozostaje w zarządzie i użytkowaniu

(armator i jego adres)

i został dopuszczony do żeglugi na

(drogi wodne)

bez ograniczenia — z następującymi ograniczeniami *)

.
.
.

*) niepotrzebne skreślić

(str. 2)

Dla statku ustala się:

- 1. wolna burta m
- 2. największa dopuszczalna ilość pasażerów osób
- 3. wyposażenie kotwiczne
- 4. wyposażenie nawigacyjne
- 5. wyposażenie ratunkowe
- 6. wyposażenie przeciwpożarowe
- 7. wyposażenie sanitarno-higieniczne

Świadectwo niniejsze traci ważność z dniem 19 . . . r.
oraz w wypadku awarii statku.

(miejsowość) (data) (pieczęć) (podpis)

(str. 3)

Z m i a n y (liczba porządkowa i treść zmiany, podpis i pieczęć władzy żeglugowej, miejscowość i data):

(str. 4, 5, 6, 7.)

PRZEDŁUŻENIE WAŻNOŚCI

1. w
(nazwa władzy żeglugowej)
przedłuża termin ważności niniejszego świadectwa
do dnia 19 . . . r.

(miejscowość) (data) (pieczęć) (podpis)
2. w
(nazwa władzy żeglugowej)
przedłuża termin ważności niniejszego świadectwa
do dnia 19 . . . r.

(miejscowość) (data) (pieczęć) (podpis)
3. w
(nazwa władzy żeglugowej)
przedłuża termin ważności niniejszego świadectwa
do dnia 19 . . . r.

(miejscowość) (data) (pieczęć) (podpis)
4. w
(nazwa władzy żeglugowej)
przedłuża termin ważności niniejszego świadectwa
do dnia 19 . . . r.

(miejscowość) (data) (pieczęć) (podpis)

1324

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY,
PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 18 września 1952 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania czasopisma „Quarterly World Review”,

wychodzącego w Londynie, Detroit, Nowym Jorku, w Kanadzie — Toronto, Amsterdamie, Antwerpii i w Paryżu.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. M. Mikołajczyk

1325

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 września 1952 r.

w sprawie księgowości w zakresie wykonania szczegółowych preliminary środków specjalnych przeznaczonych na inwestycje pozalimitowe i na cele nieinwestycyjne.

Wyjaśnienia ogólne.

1. Użyte w niniejszym okólniku skróty nazw aktów prawnych oznaczają:

- a) „przep. o rach. budż.” — przepisy o rachunkowości budżetowej stanowiące załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-101, poz. 1477),
- b) „zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 1951 r.” — zarządzenie Ministra Finansów z dnia

12 grudnia 1951 r. w sprawie pozabudżetowych środków specjalnych na finansowanie inwestycji (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-1, poz. 22),

- c) „instrukcja Ministra Finansów z dnia 12 maja 1952 r.” — instrukcja Ministra Finansów z dnia 12 maja 1952 r. w sprawie planowania budżetowego w zakresie środków specjalnych, pochodzących z obowiązkowych świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne, oraz w sprawie wykony-